

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἐτησίᾳ δρ. 8.—	Ἐτησίᾳ φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος > 4,50	Ἑξάμηνος > 5,50
Τρίμηνος > 2,50	Τρίμηνος > 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 24ος

Ἐν Ἀθήναις, 24 Δεκεμβρίου 1916

Ἔτος 39ον.—Ἀριθ. 4

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Οἱ ναυαγοί, ἂν καὶ κατακουρασμένοι, ἐξακολουθοῦσαν τὸν δρόμον τους μὲ θάρρος, ἐλπίζοντες κάθε στιγμή ὅτι θὰ παντοῦσαν τὴν ἀπότομη στροφή, τὴν γωνία ἐκείνη, ποῦ θὰ τοὺς ξαναγύριζε στὴν πρώτη δι-εύθυνσι.

Φαντασθῆτε ὅμως τὴν ἐκπληξίαν τους, ὅταν, ὕστερ' ἀπὸ δρόμον δύο περίπου μιλίων, βρέθηκαν πάλι μπροστὰ στὴ θάλασσα καὶ ἀναγκάσθηκαν νὰ σταματήσουν σὲ μιὰν ἀπότομη ἀκρογιαλιά, καμωμένη ἀπὸ βράχους γλυστερούς!

— Εἴμαστε σὲ νησάκι, εἶπε ὁ Πέγκροφ, καὶ τὸ διασχήσαμε ἀπὸ ἀκρὴ σὲ ἀκρὴ! Ὁ ναύτης εἶχε δίκιο. Οἱ ναυαγοὶ εἶχαν πέση ὅχι σὲ ἡπειρο, οὔτε καν σὲ νῆσο, ἀλλὰ σὲ ἓνα νησάκι ποῦ τὸ μᾶκρος του πρέπει νὰ ἦταν μόλις δυὸ μίλλια! καὶ τὸ πλάτος του βέβαια ἀσήμαντο.

Τὸ ξερὸ, τὸ τραχὺ αὐτὸ πετρονῆσι, τὸ χωρὶς δένδρο καὶ χωρὶς χορτάρι, τὸ σκυθρωπὸ καταφύγιον τῶν θαλασσοπουλιῶν, ἀποτελοῦσε μέρος κανενὸς μεγάλου ἀρχιπελάγους; Κανεὶς δὲν ἦταν σὲ θέσι νὰ τὸ βεβαιώσῃ. Ὅταν, ἀπὸ τὸ σκαφίδι τους, οἱ ἀεροπόροι εἶδαν τὴν ξηρὰ ἐκείνη, δὲν μπόρεσαν νὰ καταλάβουν τί χριδῶς ἦταν. Ἡ καταχνιὰ τὴν ἐσκεπάζαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Ὁ Πέγκροφ ὅμως, μὲ τὸ γυμνασμένο μάτι τοῦ θαλασσινοῦ, ἐνόμισε, ἐκείνη τὴ στιγμή, ὅτι διέκρινε

πρὸς στὰ δυτικὰ κάτι ἀμυδροὺς ὄγκους, κάτι σὰν βουνῶδη ἀκτὴ.

Ἀλλὰ τώρα, μέσ' στὸ σκοτάδι, δὲν μπορούσαν νὰ ἴδουν τίποτα. Δὲν μπορούσαν ἀκόμη νὰ βροῦν ἀπὸ τὸ νησάκι ἐκεῖνο, ἀφοῦ τὸ τριγύριζε θάλασσα. Καὶ ἀναγκάσθηκαν νὰ ἀναβάλουν γι' αὔριο τὴν ἀνζήτησι τοῦ μηχανικοῦ, ποῦ οὐτ' ἐράνηκε, οὔτε ἀκούσθηκε.

— Ἡ σιωπὴ αὕτη δὲν σημαίνει τί-

ποτα, εἶπε ὁ ρεπόρτερ. Ὁ Κύριος Σμιθ μπορεῖ νὰ εἶνε λιπόθυμος, πληγωμένος, ἀνίκανος προσωρινῶς νὰ φωνάξῃ, νὰ μᾶς ἀποκριθῇ. Ἄς μὴν ἀπελπισθοῦμε!

Κάποιος τότε ἔρριψε τὴν ἰδέαν νανάψουν σὲ καμμιὰν ἀκρὴ τοῦ νησιοῦ φωτιές, γιὰ νὰ ὁδηγήσουν τὸν μηχανικό. Ἀλλὰ τοῦ κάκου ζήτησαν παντοῦ ξύλα ἢ θάμνους ξερούς. Δὲν ἦταν ἐκεῖ τίποτ' ἄλλο, ἀπὸ ἄμμο καὶ πέτρες.

Ἐπρεπε λοιπόν, μ' ὅλη τὴν ἀπελπισίαν τοῦ Νάβ, νὰ περιμένουν νὰ ξημερώσῃ. Ἡ ὁ μηχανικός θὰ κατέρθωσεν νὰ σωθῇ μόνος του καὶ θὰ εἶχε βρῇ καταφύγιον σὲ κάποιο μέρος τῆς ἀκτῆς, ἢ θὰ χάθηκε γιὰ πάντα!

Οἱ ναυαγοὶ θὰ ὑπέφεραν ἀπὸ τὸ νυκτερινὸ ψύχος, ποῦ ἦταν δριμύ, ἀλλὰ δὲν τὸ ἐσυλλογίζοντο. Δὲν θέλησαν οὔτε καν νὰ πλαγιάσουν ἢ νὰ καθίσουν νὰ ξεκουρασθοῦν. Λησμονοῦντες τὸν ἑαυτό τους χάριν τοῦ ἀρχηγοῦ, ἐλπίζοντες, θέλοντες πάντα νὰ ἐλπίζουν, ἐτριγύριζαν ἀκατάπαυστα στὸ ξερὸν νῆσι, προπάντων στὴ βορεινὴ τοῦ ἀκρὴ, ποῦ θὰ ἦταν πιὸ κοντὰ στὸν τόπον τοῦ δυστυχήματος. Ἐστέκοντο κάθε λίγο καὶ ἐφώναζαν δυνατὰ καὶ ἡ φωνὴ τους πρέπει νὰ ἔθαναν μακριά, γιὰτὶ ἦταν τώρα ἡσυρία. Μία κραυγὴ μάλιστα τοῦ Νάβ ἀντιλαλήθηκε μιὰ στιγμή ἀπὸ τὴν ἡχώ. Ὁ Χάρμπερτ τὸ εἶπε στὸν Πέγκροφ καὶ ἐπρόσθεσε:

— Αὐτὸ σημαίνει, ὅτι ὑπάρχει στὰ δυτικὰ κάποια ἀκτὴ, ποῦ δὲν ἀπέχει.

Ὁ ναύτης τὸ ἐβεβαίωσε μ' ἓνα νεῦμα. Τὰ μάτια του δὲν τὸν γελούσαν αὐτόν. Ὅσο ἀμυδρὰ καὶ ἂν εἶδε

«Ἐστέκοντο κάθε λίγο καὶ ἐφώναζαν δυνατὰ...» (Σελ. 29, στ. 1.)

τότε τα βουνά, - ήταν βουνά, έτελείωσε !
 "Αλλά ο μακρινός εκείνος αντίλαλος
 ήταν η μόνη απάντησις που έδωθε στης
 φωνές του Νάβ και των συντρόφων του.

"Αργότερα, ο ούρανός άρχισε σιγά -
 σιγά να αιθριάζει. Τα μεσάνυχτα φάνη-
 καν μερικά άστρα και αν ο μηχανικός
 ήταν εκεί, κοντά στους συντρόφους του,
 θα παρατηρούσε ότι δεν ήταν άστρα του
 βορείνου ημισφαιρίου. "Αλήθεια, ο πο-
 λιτικός δεν έφαινετο στο νέο εκείνον
 ορίζοντα και οι άστερισμοί του Ζενίθ
 δεν ήταν εκείνοι που συνήθιζαν να βλέ-
 πουν στα βορεινά μέρη του νέου κόσμου.

"Ετσι επέρασε η νύκτα. Το πρωί
 στης πέντε, - 25 Μαρτίου, - ο ούρανός
 συννέφιασε πάλι και με της πρώτες
 λάμψεις της ημέρας, μια πυκνή κατα-
 γνία σηκώθηκε από τη θάλασσα σε τρόπο
 ώστε η όπτική αντίς δεν έφθανε παρα-
 πάνω από είκοσι βήματα. "Ασχημος
 καιρός ! Οι ναυαγοί δεν μπορούσαν να
 διακρίνουν τίποτα γύρω τους. "Ενώ τα
 βλέμματα του Νάβ και του ρεπόρτερ
 έστρέφοντο κατά τον ώκεανό, ο Πέγ-
 κροφ και ο μικρός Χάρμπερτ αποζητού-
 σαν την άκτιή τους στα δυτικά. "Αλλά
 ούτε τόση-δὲ ξηρά δεν έφαινετο.

— "Αδιάφορο, είπε ο θαλασσινός κι'
 αν δεν την βλέπω, την αισθάνομαι.
 Είν' εκεί... εκεί... Κ' είμαι τόσο
 βέβαιος γι' αυτό, όσο και πώς δεν εί-
 μαστε πιαστές Ρισμάνδη !

"Αλλά η όμιχλη δεν θάρροσε να δι-
 αλυθῇ. Δεν ήταν παρά η καταχνιά έ-
 κείνη που συνοδεύει κάποτε την αύγη αί-
 θριών ημερών. "Ο ήλιος εθερμάνει τα-
 νώτερα της στρώματα και η θερμότης
 αυτή κατέβαινε ως την επιφάνεια του
 νησιού.

Πραγματικώς, στης εξήμισυ, τρία
 τέταρτα μετά την ανατολή του ήλιου, η
 όμιχλη έγεινε πιο διαφανής. Διατη-
 ρούσε στα ψηλά την πυκνότητά της,
 αλλά στα χαμηλά εδιαλύετο. Σε λίγο,
 έλο το νησί και παρουσιάστηκε σά να κα-
 τέθηκε από κανένα σύννεφο. "Επειτα
 εφάνηκε κ' η θάλασσα όλη, απέραντη
 σε ανατολικά, αλλά περιορισμένη στα
 δυτικά από μια βουνώδη ακτή !
 Ναι ! η μεγάλη ξηρά ήταν εκεί.
 Και, προσωρινά τουλάχιστο, ήταν η
 σωτηρία. "Ανάμεσα της ακτής και του
 νησιού, που τα έχωριζε ένας πορθμός
 πλατύς ως μισό μίλλι, ένας ρεύμα πολύ
 γοργό περνούσε με κρότο.

Τότε ένας από τους ναυαγούς, που δεν
 άκουγε παρά την καρδιά του, έπεσε στο
 ρεύμα, χωρίς να συμβουλευθῇ τους συν-
 τρώφους του, χωρίς καν να τους πῇ μια
 λέξη. "Ηταν ο Νάβ. "Εβιάζετο να φθάσει
 στην ακτή εκείνη και κανείς δεν θα
 μπορούσε να τον κρατήσει. Το κάκου ο
 Πέγκροφ τον εφώναζε. Και ο ρεπόρτερ
 έτοιμάσθηκε να ακολουθήσει τον Νάβ.

"Ο Πέγκροφ τον έπλησίασε και τον
 ρώτησε :

— "Θέλετε να περάσετε αυτό το
 κανάλι :

— Ναι, αποκρίθηκε ο Γεδεών Σπί-
 λεττ.

— Λοιπόν ακούστε με, εξακολου-
 θησε ο ναύτης. Ο Νάβ άρκει για να
 βοηθήσει τον κύριό του. "Αν επέφταμε
 όλοι 'ς αυτό το κανάλι, θα κινδυνεύαμε
 να παρασυρθούμε σε ανοικτά από το
 ρεύμα, που είναι πολύ όρμητικό. "Αν δεν
 άπατώμαι όμως, είναι ρεύμα της παλίν-
 ροιας. Βλέπετε πως άρχισε να τραβιέ-
 ται η θάλασσα από τον άμμο ; "Ας
 κάμουμε λοιπόν ύπομονή και, όταν θα
 γίνη φυρονερία, μπορεί να βρούμε κα-
 νένα πέρασμα ρηχό η κι' όλως διόλου
 στεγνό.

— "Εχετε δίκιο, είπε ο ρεπόρτερ.
 "Ας μη χωρίζομεθα, όσο μπορούμε.

"Εν τῷ μεταξύ, ο Νάβ επάλευε δυ-
 νατά με το ρεύμα. Το διέσχισε, άκο-
 λουθών διεύθυνσι λοξή. "Εδλεπαν τους
 μαύρους του ώμους να προβάλλουν σε
 κάθε του σάιτιά. Παρεσύρετο με μεγάλη
 ταχύτητα, αλλά συγχρόνως έπλησίαζε
 και την ακτή. Το μισό μίλλι που τον
 έχωριζε, χρειάστηκε περισσότερο από
 μισή ώρα για να το περάσει και τέλος
 βγήκε στην ξηρά, αλλά χιλιάδες όρ-
 γυνές μακρυά από το μέρος που αντί-
 κρυζε εκείνο απ' όπου είχε ξεκινήσει.

"Επάτησε το πόδι του κοντά 'ς ένα
 ψηλό τοίχο από γρανίτη, τινάχθηκε
 ζωηρά κι' έπειτα, τρέχων, χάθηκε σε
 λίγο πίσω από ένα μεγάλο βράχο.

Οι σύντροφοι του Νάβ είχαν παρακο-
 λουθήσει με αγωνία το τολμηρό του κο-
 λύμπι. Και όταν τον έχασαν από τα
 μάτια τους, εξακολούθησαν να παρατη-
 ρούν την ξηρά εκείνη, όπου όλα πήγαι-
 ναν κι' αυτοί να ζητήσουν άσυλο, τρώ-
 γοντες εν τῷ μεταξύ κάτι άχιβάδες που
 εύρισκαν στο άκρογιάλι. Πτωχότατο το
 γεύμά τους, αλλά τέλος πάντων ήταν
 ένα γεύμα !

"Η αντικρινή ακτή έσχημάτιζε ένα
 πλατύ όρμο που έτελείωνε, προς νότον,
 'ς έν ακρωτήρι μωτερό, γυμνό από κάθε
 θλάστησι, με όψι άγρία. Με πολύ πα-
 ράξενα οχήματα, κατέβαινε στην ακρο-
 γιάλια ένα σύμπλεγμα από ψηλούς γρα-
 νιτικούς βράχους. Προς βορράν όμως,
 ήταν έν άλλο ακρωτήριο πιο χαμηλό,
 πιο όμαλό, πιο ήμερο. "Ανάμεσα στης
 δυο αυτές άκρες, που άκκουμπούσε το
 τόξο του όρμου, η απόστασις θα ήταν ως
 όκτώ μίλλια.

"Αντικρύ στο νησί, η ακτή έσχη-
 ματίζετο από μια άμμουδιά, σπαρμένη
 από μικρά βραχίονα, σκοπέλους, που ξε-
 σκεπάζοντο λίγο-λίγο με την άμπώτιδα.
 Πιο πίσω, ύψωνετο σάν ένα παραπέτασμα
 από γρανίτη, κατακάθετο, με μια ιδιό-

τροπη κορυφή, σε ύψος τριακοσίων του-
 λάχιστο ποδιών. Το παραπέτασμα αυτό
 είχε μάκρος τριών μιλίων κ' ένῳ δε-
 ξιά έτελείωνε απότομα, σάν να το εί-
 χε κόψει χέρι ανθρώπου, άριστερά έσχη-
 μάτιζε ποικιλόσχημους βράχους που χα-
 μήλωναν όλόένα κι' ανακατεύοντο στο
 τέλος με τους βράχους του μεσημβρινού
 ακρωτηρίου.

Δένδρα δεν έφαινοντο μπροστά. Μόνο
 εκεί που εκόβετο το γρανίτινο παραπέ-
 τασμα, απ' πίσω, διεκρίνετο σάν έν α-
 μεγάλο δάσος. Κ' επάνω απ' όλ' αυτά,
 εις απόστασι επτά μιλίων, έλαμπε μια
 άσπρη κορυφή, που την κτυπούσε ο ή-
 λιος. "Ηταν μια σκούφια από χιόνια
 που τη φορούσε κάποιο βουνό μακρινό.

Δεν μπορούσαν λοιπόν να ένοήσουν
 αν η ξηρά εκείνη ήταν νήσος η αν
 νῆκε σε καμιά ήπειρο. "Ενας γεωλό-
 γος όμως, βλέπων τους βράχους του
 σωρευμένους δεξιά, δεν θα έδίσταζε
 να τη χαρακτηρίσει ήπειρο. "Επειδή
 γιατί οι βράχοι εκείνοι ήταν βέβαια
 ποτέ λευκοί ένεργείας πλουτωνικής.
 "Ο Γεδεών Σπίλεττ, ο Πέγκροφ και
 ο Χάρμπερτ εκύτταζαν προσεκτικά τη
 γῆ εκείνη, όπου ποιος ξέρει πόσα χρό-
 νια θα ζούσαν, η αν θα πέθαιναν κηλό-
 εκεί, αν δεν εύρίσκετο στο πέρασμα των
 πλοίων !

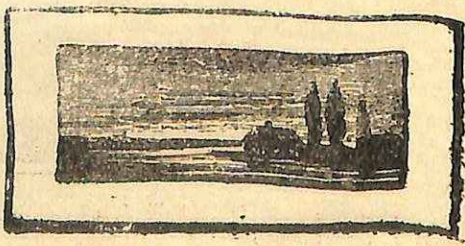
— Λοιπόν ; ρώτησε ο Χάρμπερτ.
 τί λές εσύ, Πέγκροφ ;

— Καί καλό, και κακό, αποκρίθηκε
 ο ναύτης... Θα ιδούμε... "Αλλά να
 πῇ η φυρονερία προχωρεί ; Σε τρεις
 ώρες, θα δοκιμάσωμε το πέρασμα, κι'
 άμα πιά βρεθούμε αντίκρυ, θα κυττά-
 ξουμε να βρούμε τον κ. Σμίθ.

"Ο ναύτης δεν άπατήθηκε. "Υστερ'
 από τρεις ώρες, με την άμπώτιδα, το
 μεγαλύτερο μέρος της άμμουδιάς, που
 έσχημάτιζε την κοίτη του πορθμού,
 είχε ξεσκεπασθῇ. Μεταξύ της ακτής
 και του μικρού νησιού, δεν έμεινε παρά
 λίγο νερό, που βέβαια θα ήταν εύκολο
 να το περάσουν.

Πραγματικώς, στης δέκα, ο Γεδεών
 Σπίλεττ και οι σύντροφοί του έβγαλαν
 τα ρούχά των, τα φορτώθηκαν στο κε-
 φάλι και μπήκαν στο νερό εκείνο, που
 το βάθος του δεν ήταν περισσότερο από
 πέντε πόδια. Μόνο για τον Χάρμπερτ
 δεν ήταν τόσο ρηχό, αλλά ο μικρός κο-
 λυμπούσε σαν ψάρι και τα κατάφερε
 μια χαρά.

(Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΗΛΗ

"Ο όρκος των "Αρματωλών :

Την 15 Μαΐου 1807, ο "Ιωάννης Κα-
 ποδίστριας, ο κατόπιν κυβερνήτης της
 "Ελλάδος, έφθασεν εις την Λευκάδα,
 άπεσταλμένος υπό της Ρωσικής Κυ-
 βερνήσεως, δια να εξετασῇ τὰ έλληνικά
 πράγματα. Εις την Λευκάδα ήσαν τότε
 μαζεμένοι οι πλείστοι των κλερτών
 και των άρματωλών : "Ο Κατσαντώνης,
 ο Μπουταράι, ο Σκυλοδήμος, ο Κα-
 ραίσκος, ο Κολοκοτρώνης, ο "Τζαβέ-
 λας, ο Χορμύδας, ο Γρίδας, και άλλοι
 εκ των κατόπιν άρχηγών της "Ελληνικής
 "Επαναστάσεως. "Ο Καποδίστριας, αφού
 συνεννόηθη με όλους χωριστά, τους συ-
 νήθροισε και εις υπαίθριον γεύμα, εις
 ποιητικήν τοποθεσίαν, κάτω από ύψηλόν
 και πυκνόφυλλον δένδρον.

"Εις το γεύμα αυτό, —διηγείται ο
 ιστορικός κ. Δ. Καμπούρογλου, — ο Κα-
 ποδίστριας, ύψωσας το ποτήρι του,
 προσεφώνησε τους κλέφτες και τους
 Σουλιώτες, ως μέλλοντας πολεμάρχους
 δια την ανάστασιν του "Ελληνικού Γέ-
 νους. Τί έγεινε τότε δεν περιγράφεται.
 "Ο Κατσαντώνης έδόθη :

— "Ορκισθήτε, παιδιά !

"Αστράψαν τότε τα σπαθιά ύψωθέντα
 προς τον ούρανόν και ο όρκος έδόθη.

Αυτός ο όρκος ήτο ο πρώτος. Προη-
 γήθη 14 όλα έτη του άλλου εκείνου, ο
 όποιος έδόθη εις την "Αγίαν Λαύραν,
 την 25 Μαρτίου, όταν ο Γερμανός ύ-
 ψωσε την σημαίαν της "Ελευθερίας.

"Αφέλεια φιλοσόφου : — Μίαν ήμέ-
 ραν του περασμένου φθινοπώρου, ο ζω-
 γράφος Λέων Χάκμαν έξήρχετο από
 το έργαστήριόν του, εις το Μπαρμου-
 ζών, δια να γευματίσει εις το μέγαρον έ-
 νος πλουσίου φίλου του. Είχε φορέσει τα
 καλλίτερα του ρούχα κ' είχε πάρη μια
 όμβρέλλα άγγλικής όλως κομψότητος.

Εις το κατώφλι της θύρας του έκαμε
 να την ανοίξῃ αλλά, με όλας του τας
 άπεινωσμένας προσπάθειάς, δεν το κα-
 τήρωσε. "Εξάφνα, εκτύπησε το μέτω-
 πόν του κ' έψιθύρισε :

— "Α, ξέρω τί είναι !.. Είναι, χωρίς
 άλλο, από την ύγρασία. "Η καί μ'έν η
 δεν κάνει πάλι να βραχῇ.

Και ήσυχώτατα, γελαστός, έξήλθε με
 την βροχήν και τον άνεμον, κρατών την
 όμβρέλλαν του κλειστήν και προφυλαγ-
 μένην υπό το επανώφρι του.

Δύο δώρα του Νικήτα : — Μετά
 τας λαμπράς του νίκας, ο Νικήτας ο
 Τουρκοφάγος έστειλεν εις την γυναϊκά
 μίαν ξυλινήν ταμπακοθήκην με το άκό-
 λουθον γράμμα : "Οί στρατιώται μου
 μου έχρισαν αυτήν την ταμπακιέραν
 και ένα ξίφος στολισμένον με πολύτιμα

πετράδια. Το ξίφος έχασισα εις την Δι-
 οίκησιν της "Υδρας, δια να πωληθῇ και
 να χρησιμεύσει εις τον εξοπλισμόν του
 στόλου. Την ταμπακιέραν στέλλω εις
 σε, η όποία, μετά την Πατρίδα, είναι το
 προσφιλέστερόν μου έν εις τον κόσμον. »

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ο ΑΓΙΟΣ ΚΑΙ Ο ΠΟΙΗΤΗΣ

"Αγαπητοί μου,

ΑΘΕ χρόνο, 17 Δε-
 κεμβρίου, πηγαίνω
 στην "Αγία Ειρήνην.
 Οι Ζακύνθοι των
 "Αθηνών κάνουν
 εκεί την πανήγυ-
 ρί μας. Είναι του
 "Αγίου Διονυσίου,
 του πολιούχου,
 του προστάτου
 της Ζακύνθου.
 "Εννοείται ό-
 μως, ότι πέ-
 τες, μ' αυτές

της περιστάσεις, η γιορτή μας δεν έ-
 γινει με τη συνειθισμένη μεγαλοπρέ-
 πεια. "Ελειψε η άρτοκλασία, γιατί δεν
 υπήρχαν άρτοι. "Ελειψε κ' η χαρά η
 γιορτινή, γιατί δεν υπήρχαν καλές εί-
 δήσεις, — και ίσα - ίσα απ' αυτή την πα-
 τριδα μας... Φαντασθήτε, ότι το πρωί,
 λίγο πριν πάμε στην "Εκκλησία, έδια-
 βάσαμε στης εφημερίδες, ότι στην Ζά-
 κυνθο άρχισαν να πεθαίνουν από πείνα.
 Τα καίμένα τα νησιά, βλέπετε, είναι τα
 πρώτα που αισθάνονται τον αποκλεισμό.

Πώς να τους στείλωμε από εδώ αλεύ-
 ρια και άλλα τρόφιμα, όταν δεν υπάρ-
 χουν άρθνα στον τόπο ; Και στην Ζά-
 κυνθο δεν είναι, ραίνεται, καθόλου ά-
 φθονία... Κ' ένῳ, συναθροισμένοι κάτω
 από τον ιερό θόλο, ακούγαμε την πα-
 νηγυρική λειτουργία, ο νοῦς μας, θο-
 λός, ανήσυχος, πετούσε στη μικρή κι'
 ώραία μας πατρίδα, όπου έχει καθένας
 ό,τι αγαπᾷ περισσότερο, από τη μητέ-
 ρα του ως της παιδικῆς του αναμνή-
 σεις... Τί να κάναν άρά γε την ίδια
 ώρα εκεί, οι αποκλεισμένοι δικοί μας ;
 "Εζούσαν ; "Ηταν καλά ; "Ελιτάνευαν ό-
 πως πάντα το σεπτό λείψανό του "Α-
 γίου μας ; "Εγίνετο επιτέλους κ' εκεί
 μια γιορτή, όπως κ' έδῳ, έστω και χω-
 ρίς άρτοκλασία, έστω και χωρίς με-
 γάλη γιορτινή χαρά... "Αλλά μ' αυτή τη
 σκέψι, μ' αυτή την ανησυχία, παρακα-
 λέσαμε ακόμη με περισσότερη θερμῇ
 τον "Αγίο μας να μεσιτεύσῃ στο Θεό
 για να ήτυχάσουν τα πράγματα, να έμ-
 πνεύσει στους ισχυρούς αισθήματα δι-
 καιοσύνης και να μᾶς άξιώσῃ του χρό-
 νου να Τον γιορτάσωμε, και στην πατρί-
 δα μας κ' έδῳ, μ' όλη τη χαρά και μ'

όλη τη μεγαλοπρέπεια. Κ' έτσι, με τη
 θερμή μας προσευχή, έβγαμε από την
 εκκλησία με περισσότερη ελπίδα και
 παρηγοριά.

Θα μᾶς άκούσῃ ο "Αγιος Διονύσιος.
 Είναι ο Καλός, που τους άκούει όλους.
 Και γιατί άλλο άγισε, γιατί άλλο
 λατρεύεται σήμερα, παρά για την με-
 γάλη, την υπεράνθρωπή του καλωσύνη ;
 "Αγιος θα πῇ Καλός... Ποτέ δεν θα
 ξεχάσω τί μου είπε μια μέρα ένας σο-
 φός φίλος μου : "Καλός τόπος θα είναι η
 πατρίδα σου, αφού δεν λατρεύει παρά έ-
 ναν "Αγιο κ' έναν Ποιητή. Κι' αλή-
 θεια ! δυο είναι η μεγάλες λατρείες της
 Ζακύνθου : ο "Αγιος Διονύσιος πρώτα,
 και ο ποιητής Σολωμός έπειτα. Τοῦ έ-
 νος έχει το ιερό λείψανό και δεν παύει
 να διαλαλή της καλωσύνης. Τοῦ
 άλλου έχει τον άνδριάντα και δεν παύει
 να παγγέλλῃ η να τραγουδῇ τα ποιήμα-
 τα. Αυτοί οι δυο είναι οι κατ' έξοχην με-
 γάλοι άνθρωποι του μοναδικού τόπου :
 ο "Αγιος και ο Ποιητής. "Αλλά πόσο
 μεγαλότερος είναι ο "Αγιος ! Πόσο η
 Καλωσύνη υπερβαίνει τη Μεγαλοφύα !
 "Απόδειξις, ότι οι "Αγιοι είναι πολύ σπα-
 νιώτεροι από τους ποιητάς. "Εξάφνα η
 Ζακύνθος ποιητάς έβγαλε πολλούς και
 μερικούς μάλιστα μεγάλους : τον Ούγο
 Φώσκολο, τον "Ανδρέα Κάλδο. "Αλλ'
 "Αγιο μόνον ένα : τον Διονύσιο Σιγούρο.

Ξέρετε λοιπόν τί καλός άνθρωπος ή-
 ταν αυτός ο άρχοντας του παληού και-
 ρού, ο Δραγανίγος Σιγούρος, που με το
 όνομα Διονύσιος έγεινε ύστερα παπᾶς,
 δεσπότης και άσκητής ; Φαντασθήτε, ότι
 μια φορά, ένας κακούργος του έσκότωσε
 τον μοναχό του αδελφό. Χωρίς να
 ξέρη ποιος είναι άσκητής, περνώντας από
 μια σκῆτη, στα βουνά, ζήτησε άσυλο,
 γιατί τον κυνηγούσε η έξουσία. "Ο ά-
 σκητής ήταν ο "Αγιός μας. "Ακουσε από
 τον ίδιο τον κακούργο το όνομα εκείνου
 που είχε σκοτώσει, κ' ένα μόνο παρα-
 πονο βγήκε από τα χείλη του : "Τί
 κακό σου έκαμε ο καλός άρχοντας ;
 Τον έκρυψε όμως, τον έβγαλε από ένα
 κρυφό μονοπάτι, κ' ύστερα, όταν πέρα-
 σαν οι στρατιώτες που τον ζητούσαν,
 τούς είπε ότι έφυγε απ' άλλου. "Εσωσε
 τον φονιά του αδελφού του, μόνο και
 μόνο γιατί η τύχη τον έβριξε στα χέ-
 ρια του και γιατί το δάκρυα μετανοίας
 τον παρακάλεσε να τον κρύψῃ ! Ποιος
 θα ήταν ικανός να κάμῃ το ίδιο ; ..
 "Α, πολύ εύκολότερα, 'ς αυτό τον κό-
 σμο, γίνεται ένα ώρατο ποίημα παρά
 μια πράξις τόσο μεγάλης καλωσύνης !
 Γι' αυτό οι "Αγιοι είναι τόσο σπάνιοι
 και γι' αυτό ένας καλός, άληθινά κα-
 λός, αληθινά χριστιανός άνθρωπος, πρέ-
 πει να τιμᾷται περισσότερο κι' από ένα
 μεγαλοφυᾶ.

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

[Μυθιστόρημα υπό A. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

«Ο Βάρθος κι' ο Μάζος μπήκαν στην ταβέρνα. Τότε' εγώ τώδεκα στα πόδια. Μιά σκέψη μόνο έκαμα: να φύγω από εκείνον τον τόπο και να μὴν ξαναγυρίσω ποτέ. Περνούσα απέξω από τὸ ταμειευτήριο. Μπήκα μέσα, σήκωσα τὰ λίγα λεπτά μου κι' έτρεξα στο λιμάνι. Τὸ καλό μας κοῦτερο ήταν εκεί. Πήδησα μέσα, κρύφθηκα, έπειτα έκρυφα και τὰ λεπτά μου στην καουτσουκένια ζώνη ποῦ φορούσα.

«Η καρδιά μου κτυπούσε, τὸ κεφάλι μου γύριζε, άρρώστησ' απ' τὸ φόβο... Εύτυχώς, φύγαμε πολὺ γρήγορα γιὰ νὰ φερέψουμε. Έδούλευα με τὸς συντρόφους μου, έτρωγα μαζί τὸς κι' ὅλη τὴν ὥρα έσυλλογιζόμουν: Τί ψέμμα νὰ τὸς πῶ, γιὰ νὰ μὲ βγάλουν και νὰ μάψισουν σὲ κανένα μέρος τῆς άρρογιαλίας;... Ἀπὸ κεῖ θὰ πήγαινα σὲ κανένα ἄλλο λιμάνι και θὰ μπαρκαρίζομουν στο πρώτο βαπόρι ποῦ θὰ μ'έπηγαινε μακριά, μακριά από τὴ Νέα Ζηλανδία κι' από τὸς Μπαρμπούτζηδες.

«Δὲν έτολμοῦσα νὰ τὸς πῶ τὴν ἀληθινὴν ἱστορία. Δὲν ήταν, βλέπετε, πατριωτὲς μου, και δὲν θὰ μπορούσαν νὰ καταλάβουν τί θὰ πῆ σικελιανὴ βεντέτα. Θά μ' έπερναν ἴσως γιὰ τρελλὸ και θὰ μὲ κορόιδευαν. Μὰ μετὸ δίκιο τὸς! γιὰτ'ήταν ποτὲ δυνατό νὰ πιστέψουν, ὅτι δύο κοτζάμ άνδρες έκαμαν χιλιάδες μίλλια ταξεῖδι μόνο, και μόνο γιὰ νὰ σκοτώσουν ἕνα παιδί σάν και μένα;

«Ἀλλὰ ἐκεῖ ποῦ έφαχνα νὰ βρῶ καμμιὰ αἰτία, καμμιὰ πρόφασι, γιὰ νὰ βγῶ ἔξω, σηκώθηκε ἡ τρικυμία. Έτσι αὐτὸ ποῦ ήθελα, θὰ γίνονταν μονάχο του. Γιατί ἄλλο ποῦ δὲν ήθελαν κι' οἱ σύντροφοί μου, παρὰ νὰ μωρέσουν νὰ μποῦν στο πλησιέστερο λιμάνι. Φθάνει μόνο νὰ μὴν ήταν τὸ Νόρμπορτ, ὅπου μ' έπερίμεναν οἱ Μπαρμπούτζηδες!

«Τότε μ' άρπαξε τὸ καλότυχο ἐκεῖνο κύμα και νὰ με σίγουρος, έξασφαλισμένος ἔδω πέρα, με τὴν καλὴ σας συντροφιά. Πήτὲ μου, σινιόροι, δὲν είχα τύχη ποῦ έπεσα στο Σπαθονήσι;

«Οἱ σύντροφοί μου, ποῦ δὲν μωρέσαν νὰ μοῦ δώσουν βοήθεια, θὰ νομίζουν πῶς πνίγηκα. Ο Βάρθος θὰ τὸς άκούση βέ-

βαια νὰ τὸ λένε, γιατί αὐτὸς πάντα θὰ ρωτοῦσε γιὰ μένα τὸς ψαράδες τοῦ Νόρμπορτ. Κ' έτσι θὰ πύψι, τὸ κυνήγι του, θὰ πάρη τὸν ἀδελφό του και θὰ σηκωθούν νὰ φύγουν από ἔδω, γιατί είμαι βέβαιος, βεβαίωτατος, πῶς δὲν ήλθαν γιὰ τίποτ' ἄλλο, παρὰ γιὰ νὰ κάμουν τὴν ἐκδίκησί τὸς. Ἀχ, σινιόροι, γιὰ τὸ Θεό, σῶς τὸ ζητῶ γιὰ χάρι μεγάλη, μὴν πῆτε σὲ κανένα ὅτι είμαι ζωντανόν! Ἀρίστε τὸς, άρίστε τὸς νὰ νομίζουν πῶς πνίγηκα! Καί όταν κανένας φόβος δὲν θὰ κάνη πιά τὴν καρδιά μου νὰ κτυπᾷ, θὰ μπορῶ κι' ἐγώ ὁ κακομοῖρος νὰ ζῶ χαρούμενος κι' ἐλεύθερος 'ς ἕνα ἐλεύθερο τόπο!»

* * *

Ἐλεύθερος!

«Ὅπως μπορεῖτε νὰ τὸ φαντασθῆτε, άκουσα χωρίς σχεδὸν νὰ πάρω τὴν ἀναπνοή μου ὅλη αὐτὴ τὴν ἱστορία τοῦ Φραντζέσκου. Κι' ὁ πατέρας μου ἐπίσης ἔδειξε τὸ πῶς ζωηρὸ ἐνδιαφέρον. Γιατ' είχε ζήσει πολλὰ χρόνια στη κάτω Ἰταλία κι' ήξερε καλὰ πόσο ἀληθινὴ ήταν ἡ ἱστορία τοῦ Φραντζέσκου. Ἀλλως τε πῶς μπορούσε κανεὶς νὰ βλέπει τὸν καινούργιο μας ὑπηρέτη, τὴν ὥρα ποῦ μᾶς διηγείτο αὐτὰ ποῦ συνωψίσαμε παραπάνω, και νὰ τοῦ μείνη ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἀπόλυτη εὐλικρίνεια τοῦ νέου Σικελόυ; Θὰ ήταν ὁ μεγαλειότερος ἡθοποιὸς τοῦ κόσμου, ἂν μπορούσε νὰ προσποιῆται τὸν τρόπο ἐκεῖνο, ποῦ τοῦ προξενούσε και μόνη ἡ ἐνθύμησις τῶν φοβερῶν Μπαρμπούτζηδων!

Ἐκεῖ δὲν μ' έ- γνώρισε... (Σελ. 24, στ. γ')

Γιὰ νὰ ἡσυχάση κάπως, ὁ πατέρας μου προσπάθησε νὰ τοῦ βάλη τὴν ιδέα, ὅτι ὁ Μάζος και ὁ Βάρθος μπορούσε νὰ πῆγαν ἐκεῖ γιὰ δουλειές τὸς, χωρίς νὰ φαντάζωνται ὅτι εὐρίσκοντο τόσο κοντὰ στον τελευταῖο από τὸς Καζάληδες. Ἀλλὰ ὁ Φραντζέσκος δὲν ένοῦσε με κανένα τρόπο νὰ παραδεχθῇ μιὰ τέτοια ὑπόθεσι:

— «Ὁχι, ὄχι, έφώναξε' ήλθαν ἔδω μόνο γιὰ μένα. Θὰ πῆτε, και πῶς τώ- ξεραν πῶς είμ' ἔδω; Κ' ἐγώ δὲν τὸ ξέρω... ὅτι και νὰ σᾶς πῶ, θὰ σᾶς γελάσω. Δὲν πιστεύω ποτὲ νὰ μ' έπρόδωσέ ὁ καλὸς παπᾶς τοῦ χωριοῦ μας ποῦ τοῦ έγραφα δύο φορές 'ς αὐτὸ τὸ διάστημα και τοῦ έστειλα λεπτά γιὰ νὰ τὰ δώσῃ

στοῦς Κόντηδες. Κι' ὁ καλὸς μου Μπέπης τὸ ἴδιο, δὲν θάπε λέξι. Ἡ Ἀγγέλα ὅμως, ἡ ψυχράνα μου, εἶνε γρη῏ και τῆς άρέσει νὰ φασαλιτίζει. Ποιὸς ξέρει μὴν τῆς έφυγε αὐτῆνης κανένας λόγος; Ὁχι βέβαια γιὰ νὰ μοῦ κάμη κακό' ἄλλὰ έτσι, από τὸ καμάρι τῆς, γιατί μάγαπα σάν παιδί τῆς, μπορεῖ νὰ εἶπε σὲ καμμιὰ γειτόνισσα, πῶς είμ' ἔδω και βγάξω πολλοὺς παράδες. Θὰ τὴν ὠρμισε βέβαια νὰ κρατήσῃ τὸ μυστικὸ' ἄλλὰ ξέρετε, σινιόροι, τὸ μυστικὸ ποῦ τὸ ξέρουν δύο, δὲν εἶνε πιά μυστικὸ' και ἡ γυναῖκες... Ὁ Φραντζέσκος ἔδω ἔγέλασε μιὰ στιγμὴ' έπειτα πάλι σοβαρεύθηκε κι' ἀποτελείωσε τὴν ὁμιλία του:

— «Έτσι ὁ Βάρθος Μπαρμπούτζης, ποῦ εἶνε τετραπέρατος, έμαθε γρήγορα ἐκεῖνο ποῦ ήθελε νὰ μάθῃ.

— Τότε λοιπόν, εἶπα ἐγώ, δὲν μπορούμε νὰ εἰδοποιήσουμε τὴν αστυνομία; Έτσι μοῦ ήλθε αὐτὴ ἡ ιδέα. Ἀφοῦ ὁ Φραντζέσκος ήταν τόσο βέβαιος πῶς ήλθαν στον τόπο μας δύο Σικελοί γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν, γιατί νὰ μὴ τὸ μάθῃ ἡ αστυνομία, νὰ τὸς ἔχῃ ὑπὸ ἐπιτήρησι ὅσο νὰ φύγουν, ἢ νὰ τὸς δώξῃ κηόλα, νὰ τὸς ἀπελάσῃ ἡ ἴδια;

Ἀλλὰ ὁ πατέρας μου δὲν έσυμφώνησε.

Ἡ ὑπόθεσις τοῦ Φραντζέσκου, εἶπε, εἶνε ὀλωσδιόλου ἐξαιρετική. Δὲν, έχομε ὠρισμένα πράγματα νὰ καταγγείλωμε και τὸ διάθμά μας δὲν θὰ ἐχρησίμευε σὲ τίποτα. Ἴσως τὸ μόνο ποῦ θὰ έκανε, θὰ ήταν νὰ μάθουν οἱ ἐχθροί ποῦ βρίσκεται ὁ Φραντζέσκος, νὰ τὸν παραφυλάξουν και, σὲ πρώτη εὐκαιρία, νὰ τὸν ξεμπερδέψουν.

— Σωστά! έφώναξε ὁ νέος Σικελός: έτσι εἶνε, σινιόροι! Ἀρίστε ήσυχη τὴν αστυνομία! Καί στον τόπο μας, ποτὲ δὲν τὴν ἀνακατεύουμε...

— Ναι, ὑπέλαβε ὁ πατέρας μου' τὸ καλλίτερο εἶνε νὰ τὸς ἀφίσωμε νὰ νομίζουν πῶς πνίγηκες.

(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΚΟΥΡΚΟΣ ΚΑΙ ΠΟΥΛΑΚΙ

— Δὲ μοῦ λές, κυρ-Κουρκο, τί ζητᾶς στο βουρκο; Χοῖρος σὺ δὲν είσαι! Στὰ χωράφια ζήσε...

— «Ὁμορφο πουλάκι, ἄδικα με βρίζεις, σὺ ποῦ φτερουγίζεις Σὲ περιβολάκι... Βουρκοί, λασπονέρια Μὲ περιγυρίζουν, λασπομένα χέρια Χρόνους με ταγίζουν...

Χοῖροι ἔδω γρυλλίζουν!» Ἀχ ὅ, τι συνειδήσεις Δὲν μπορεῖς νάφῃσῃς! Μὲς στο βουρκο βύθισες; Δὲ θὰ ξεκολλήσῃς!

ΚΑΙ ἄρχισε ἀμέσως νὰ βοηθῇ τοὺς στρατιῶτες, ποῦ ἐφόρτωναν τὸ κάρρο. Ἐφερε μάλιστα μόνος του και δύο σακκιά πατάτες, ποῦ ὁ ἐχθρὸς δὲν

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Η ΕΠΙΤΑΞΙΣ

[Πολεμικὸν Διήγημα]

Ἐνα χωριό, ἐπάνω στὰ ρωσσοα-στριακά σύνορα, τὸ πρῶτὸ ἐκεῖνο τοῦ Ὀκτωβρίου, τὴν ὥρα ποῦ ὁ Δημήτρης Σέγιεβιτς, ἕνας χωρικὸς νοικοκύρης, ἀποτελείωνε τὸ πρόγευμά του, νὰ κ' ἐν ἀπόσπασμα ἱππικοῦ, ποῦ παρουσιάσθηκε ἄξαφνα από τὸ γειτονικὸ δάσος.

Μπρέ! ἔκαμε ὁ Δημήτρης τρομαγμένος' έφθασαν κηόλα; από τῶρα; Χθές τὸ βράδυ, ἕνας ρωσσικὸς λόχος εἶχε περάσῃ από ἐκεῖ, ὑποχωρῶν πρὸ τοῦ ἐχθροῦ. Τὴν ὥρα ἐκείνη, μόλις θά-πεῖχε από κεῖ τρεῖς λευγες, και νὰ τὸς οἱ Ἀυστριακοί τὸ κατόπι του. Οἱ χωρικοί δὲν τὸς περίμεναν τόσο γρήγορα...

Ὡς τόσο, με τὸν καλπασμὸ τῶν ἀλόγων των, οἱ ἀνιχνευταὶ μπήκαν εἰς τὴν αὐλὴ τοῦ χωριατόσπιτου. Ὁ ἀρχηγὸς τὸς, ἕνας ψηλὸς ἀξιωματικὸς, κατακόκκινος, έφώναξε τὸν νοικοκύρη:

— «Ε σὺ!.. ἔλα ἔδω!

Ὁ Δημήτρης ὑπήκουσε θέλοντας και μὴ. Μέσα εἰς τὴν κουζίνα, ἡ γυναῖκά του, ἡ κόρη τὸς Ὀλγα κι' ἡ ὑπηρέτρια Ἄννα, μαζεμένες, δὲν ἔδωξαν ἄχνα από τὸν φόβο τὸς. Μόνον ὁ Ἀλέξης, ὁ μικρὸς ὑπηρέτης, δὲν ἐφοβεῖτο και με περιέργω βλέμμα ἐκύτταζε τοὺς στρατιῶτες' αὐτοί εἶχαν πεζεύσῃ και τώρα ἔζεχναν εἰς τὸ μεγάλο κάρρο τὴν Ἀσπρούλα, μιὰ γρη῏ φοράδα, ποῦ ἡ ἐπιταξίς τὴν εἶχε ἀφίσῃ.

— «Ε, τί κάνετ' ἐκεῖ; τοὺς ρώτησε ἀνήσυχος ὁ Δημήτρης.

— Μᾶς χρειάζεται ἡ φοράδα σου, ἀποκριθὲς ὁ Ἰαρχος, καθὼς κι' ἡ ἄγγελάδα και τὸ γουρῦνι, ποῦ εἶνε στο σταυλό σου. Θὰ πάρουμ' ἐπίσης και τὰ πουλερικά. Θὰ μᾶς τὰ φέρῃς ὅλα στο ἀρχηγεῖτο, ποῦ βρίσκεται εἰς τὴ Μπάσκα.

Ἀστρατὴ θυμοῦ ἔλαμψε μιὰ στιγμὴ κι' έβυσε στα μάτια τοῦ Δημήτρη. Έτσι λοιπόν θὰ τοῦ τᾶπαιρναν ὅλα; — Θὰ μοῦ τὰ πληρώσετε; ρώτησε μ' ἕνα ὕψος μισοκακόμοιρο.

— Ἀκούς ἐκεῖ! μετὸ παραπάνω μάλιστα! ἀποκριθὲς γελῶν ὁ ἀξιωματικὸς.

Κι' από μέσα του έσυλλογίσθη: «Τί κουτοί αὐτοί οἱ Μορζίκιοι!» — Πολὺ καλὰ, ἀφοῦ εἶνε έτσι, πάρε τα! ὑπέλαβε ὁ χωρικός.

Καί ἄρχισε ἀμέσως νὰ βοηθῇ τοὺς στρατιῶτες, ποῦ ἐφόρτωναν τὸ κάρρο. Ἐφερε μάλιστα μόνος του και δύο σακκιά πατάτες, ποῦ ὁ ἐχθρὸς δὲν

τὰ εἶχεν ἰδῇ. Ἐκπληκτος ὁ μικρὸς Ἀλέξης τὸν ρώτησε:

— Τί ἀνάγκη ήταν, ἀφεντικὸ;

— Σοῦτ'! τοῦ ἀποκριθὲς σιγὰ ὁ Δημήτρης. Ἀμα δὲν εἶσαι ὁ δυνατότερος, πρέπει νὰ εἶσαι ὁ πονηρότερος. Έσὺ εἶσαι καλὸ παιδί κι' ἄγαπᾶς τὴν πατρίδα σου, δὲν εἶν' έτσι;

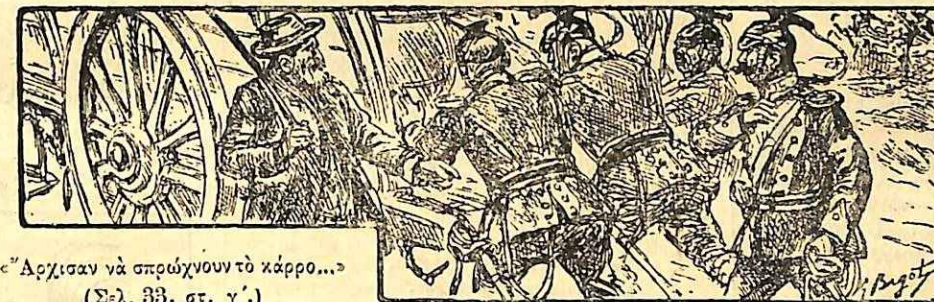
— Θέλει ρώτημα; εἶπε τὸ παιδί.

— Τότε λοιπόν, τρέξε γρήγορα εἰς τὴ Μελίσσια, ποῦ εἶνε οἱ δικοί μας, και πές τοὺς ὅτι θὰ ἐδηγῇ τὸς Ἀυστριακοὺς κατὰ τὸ Πισέσκι από τοὺς βάλτους. Κατάλαβες;

— Ναι, ναί! ἀποκριθὲς ὁ μικρὸς με λάμποντα μάτια.

Κι' ἀπομακρύνθηκε σιγά-σιγά, με τρόπο. Σὲ λίγο γάθηκε πίσω από τὸ σπίτι και τῶθαλε στα πόδια. Κανεὶς δὲν παρατήρησε τὴν ἀπουσία του.

Ἐν τῷ μεταξῷ, ἔξακολουθεσαν νὰ φορτώνουν. Σὲ λίγο τὸ μεγάλο κάρρο

«Ἀρχισαν νὰ σπρώχνουν τὸ κάρρο...» (Σελ. 33, στ. γ')

εἶχε ἐξεγελίσῃ από κάθε λογῆς προμήθεια. Κ' οἱ Ἀυστριακοί ήταν ὅλο χαρά, γιὰ τὴν πλουσία ἐκείνη λεία!

Τὴ στιγμὴ ποῦ εἰσιμάζοντο νὰ ξεκινήσουν, ὁ Δημήτρης παρουσιάσθηκε πάλι κι' εἶπε στον ἀξιωματικὸ:

— Καπετάνιο μου, ἔχω ἀκόμα κι' ἕνα βαρελάκι κρασί. Τὸ φορτώνουμε κι' αὐτό;

Μὲ ἀρετὸ κόπο, φορτώθηκε στο κάρρο και τὸ βαρέλι. Ποτὲ ἡ φτωχὴ Ἀσπρούλα δὲν ἐτράβηξε τέτοιο φόρτωμα! Ἐργαζόμενα νὰ φθάσουν εἰς τὴ Μπάσκα, — κι' αὐτὸ ἀκριβῶς ήθελε ὁ Δημήτρης.

— Ἐμπρός! δρόμο! ἔκαμε φαιδρά, κροταλίζων τὸ καμταῖκι του.

Τὸ κάρρο ξεκίνησε με τριγμούς. Κ' οἱ στρατιῶτες κρυφογέλουσαν με τὴν κουταμάρα τοῦ μουζίκου, ποῦ ἐνόμιζε ὅτι θὰ τοῦ τὰ πληρώσουν...

Ἐστερ' από κάμποση ὥρα, έφθασαν στα πόδια ἐνὸς μεγάλου λόφου.

— Ποτὲ δὲν θὰ μωρέσωμε νὰ ναι-βούμε κεῖ-πάνω με τέτοιο φόρτωμα! εἶπε ὁ Δημήτρης στον ἀξιωματικὸ.

Αὐτὸ ήταν ὀλοφάνερο. Ἀλλὰ μπορούσαν πάλι νὰ λαφρώσουν τὸ κάρρο; Κι' ὁ ἀξιωματικὸς στάθηκε συλλογισμένος.

— Ἐν ἐπηγάιναι από τοὺς βάλτους τοῦ Πισέσκι. Ἐποφύγαμε ὅλο τὸν ἀνήφορο, τοῦ εἶπε τότε ὁ χωρικός. Μόνο ποῦ θὰ κάναμε λίγο δρόμο παραπάνω

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐκύτταξε τὸ γάρτη του. — Καλὰ, εἶπε, δὲν πειράζει, πᾶμε από τοὺς βάλτους.

Κ' ἡ ἴλη, μαζί με τὸ κάρρο, ἔκαμε ἀριστερά. Ἐκεῖ ὅμως παρουσιάσθηκε ἄλλη δυσκολία: Ὁ δρόμος ήταν ὅλος λάσπη από τῆς βροχές. Ἡ Ἀσπρούλα μόλις και μετὰ βίας ξεκολλοῦσε τὰ πόδια τῆς. Κι' ὁ ἀξιωματικὸς ὅλοσ' ἐλαιοῦσε κι' ἐμαδοῦσε τὸ μουστάκι του.

Παρακάτω, τὸ κάρρο γάθηκε εἰς τὴ λάσπη, βαθεῖα, ὥς εἰς τὴ μέση σχεδὸν τῶν τροχῶν. Δέκα ἱππεῖς ἐπέεψαν ἀμέσως κι' ἄρχισαν νὰ τὸ σπρώχνουν, ἀλλὰ χωρίς νὰ κάτορθώνουν νὰ τὸ ξε-

κολλήσουν. Ὁ ἀξιωματικὸς λυσσοῦσε.

— Δὲν πάει! πρέπει νὰ τὸ ξεφορτώσουμε! εἶπε με ἀπάθεια ὁ Δημήτρης.

— Ποτέ! οὐδ' ἴσως ὁ ἀξιωματικὸς δὲν ἔχω καιρό. θέλω νὰ...

Ἐνα ἐξαφνικὸ του-φεκίδι ἔκοψε τὴ φωνή του. Ἐκεῖ-κάτω, δεξιά, ἕνα μικρὸ ὕψωμα ἀναψέσαν πυροτέχνημα. Ἡ σφαῖρες ἐσύριζαν και καμμιὰ δεκαριά Ἀυστριακοί, μαζί με τὸν καπετάνιο, κυλοσθηκαν εἰς τὴ λάσπη.

Ἀμέσως τότε οἱ Ρῶσοι στρατιῶτες ὤρμησαν σὰ θύελλα ἔξω από τὰ προχώματά τὸς. Καί τὸ ὑπόλοιπο τῶν Ἀυστριακῶν, ἐπειδὴ ήταν λιγώτεροι κι' ἀπομονωμένοι, τῶθαλαν εἰς τὴ φυγάλα.

Ὁ Δημήτρης, ποῦ εἶχε γάθη κάτω από τὸ κάρρο, σηκώθηκε και, προχωρήσας στον ρῶσο ἀξιωματικὸ ποῦ έτρεχε μπροστά, τοῦ εἶπε:

— Ταγματάρχα μου, ἐκεῖ-μέσα εἶνε ὅ,τι ἔχω και δὲν ἔχω. Ἀς τὰ πάρουν οἱ στρατιῶτες σου! Καλλίτερα νὰ τὰ φάνε αὐτοί, παρὰ ὁ ἐχθρὸς! Πάρτε τα, σᾶς τὰ χαρίζω με τὴν καρδιά μου.

Σὲ λίγο, τὸ κάρρο ξεκόλλησε από τῆς λάσπης και ξεκίνησε, περιστοιγισμένο από τοὺς Ρῶσους. Τότε ὁ κύρ Δημήτρης και ὁ μικρὸς Ἀλέξης, ποῦ τὸν ἀνταμύσ' ἐκεῖ, γύρισαν εὐχαριστημένοι στο χωριατόσπιτο.

(Παράφρασις.)

KIMON ALKIDHS

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ ΕΙΝΕ Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“ ΤΟΥ 1916

Με τὰς 420 σελίδας του.—Με τὰς 500 εἰκόνας του.—Με τὸν θαυμάσιον «Ἑρρῖκον Δαλλινύ».—Με τὸ περιεργότατον ἀστυνομικὸν ἢ «Κασσετίνα».—Με τὴν περιπετειώδη «Ἀρπαγὴν τῆς Ναδιάς».—Καὶ μὲ χίλια δύο ἄλλα.

Τιμᾶται : **ΑΔΕΤΟΣ** δραχμ. 8.—**ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ** δραχμ. 11

Εἶνε ἤδη ἔτοιμος καὶ ἀποστέλλεται καὶ ταχυδρομικῶς πρὸς πάντα ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον, τῇ προσθήκῃ τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν (λεπτ. 50 διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν καὶ δρ. 1,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.)

λὰς τοῦ Μέλλοντος (0) μὲ Ἑρωτα τῆς Πα-
τοῖδος, Κάκιαν, Χουσανγὴν, Τρισεύγενν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους
τῆς : «**Ελληνικὴν Δόξαν** (πολὺ ὥραϊο τὸ πρῶτό
σου γραμματάκι· πολλὰ χαιρέτισματὰ στὴν
ἀγαπητὴ μου καὶ ἀλησμόνητη Δ. Χ. γράφε μου
συχνά) **Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου** (Δια-
γωνισμοὺς σὰς ἑτοιμάζω πολλοὺς· ἀφίστε ὅμως
νὰ περάσῃ ὁ ἀποκλεισμός, νὰ λάβω μέρος ὅλοι·)
Ἑλληνα τοῦ Ὀλύμπου (ἡ ἀποστολὴ γίνεται
τακτικὰ στὸν Π. Κ.) **Ἀστέρα τῆς Νίκης**,
(ἔστελα· εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις·) **Θαλασ-**
σοπόρον τῶν Κυκλάδων (τὰ ἔλαβα· μετὰ τοὺς
διαγωνισμοὺς τοῦ σχολείου, στείλῃ μου καὶ ἄλλα·)
Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα (δὲν εἰμπορῶ νὰ
τὴν χρῆσ· μοποιήσω· πολὺ ἀτέχνως· ζωγραφισμέ-
νη·) **Υπεροσπιστὴν τῆς Σπάρτης** (ναί, καὶ
δύο τὴν ἐδομάδα ἂν θέλῃ·) **Καλόγηρον Σα-**
μουήλ (αὐτὸ σοῦ ἐνέκριν· ἔγινες καλὰ·) **Δημ.**
Σ. Μπερδ. (συμμεροφωτῇν· ὁφείλεις· ὑπόλοι-
πον δρ. 3.75·) **Ἑλληνοπούλο** (τὴν ἐσημείω-
σα·) **Ἑλληνα Νικητὴν** (εἶνε εἰς τὸν τόμον
τοῦ 1897· ἔστειλα·) **Ρωβύρον** (ἂν εἶνε σχεδια-
σμένοι τεχνικὰ, ναί·) **Εγγλεζάκι** (χαίρω ποῦ
ἔγινες καλὰ· εὐχαριστῶ διὰ τὸ νέον ἐξοφάτω-
μα·) **Γενναίαν Ψυχὴν** (τὰ ἔλαβα ὅλα·) **Βοσκο-**
πούλαν τοῦ Πηλίου (ἐλπίζω αὐτὴν τὴν ἐδο-
μάδα·) **Καμέλιαν** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) **Δοξα-**
σμένο Εἰκοσιένα (ἔγει καλῶς·) **Οὐράνιον Θό-**
λον, Ν. Πότον, Χάωνα κτλ. κτλ.

Ἡρώα τῆς Γραβιάς, Ἑλληνικὸν Οὐρανόν,
Μαίμουδιτσαν, Μεγάλην Ἑλλάδα, Θαλασσο-
πούλι τοῦ Στόλου (ἔστειλα.)

Ναυάκι τῆς Καβάλλας, Μυσσωτίδα (ἔλαβα).
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 18ην
Δεκεμβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 162ου Διαγωνισμοῦ
Δεκεμβρίου-Μαρτίου
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 19 Μαρτίου.

36. Δεξιόγραφος

Ἐνας υἱὸς τοῦ Ἰακώβ
Μὲ ἄνθη ἐστεφανώθη
Καὶ Κράτους ἐρωπαϊκοῦ
Τὸ ὄνομα ἐδηλώθη.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰ. Γ. Χιθόρογλου

37. Συλλαβογράφος

Τρεῖς φθόγγοι· μουσικοὺς
Ἄν συνενώσῃς,

Μία λίμνη ρωσικὴ
ὅθι φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰσθημάτος τῆς Πατρίδος

38. Στοιχειογράφος

Εἶνε τῆς Ἀγγλίας
Κάποια ἀποικία
Ἄν ἂπ' τὴν οὐρὰ τῆς
Δυο σπονδύλου· βγάλω,
Ἐχθρικό τῆς Κράτος
Βλέπω εὐθὺς μεγάλο.

Ἐστάλη ὑπὸ Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτόνου

39. Μεταγραμματισμός

Μὲ Ὁ ἐπιθετὸν... λευκόν
Μὲ Α νησι Ἑλληνικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑποδοῦλου Ἑλληνος

40. Μωσαϊκόν

Ἡρα, Θέμις· καὶ Ἐκάτη
Περσεφόνη καὶ Ἑστία·
Ἄν ἂπ' ὅλες πάρης· ἀτί,
Σχηματίζει· ἄλλη μία.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

41. Δίξυγον

Νάνικασταλοῦν οἱ ἀστερί-
σκοι διὰ γραμμάτων οὕτως,
ὥστε νάναγνινώσκωνται : ὁ-
ριζοντίως ἄνω, ῥῶον φορ-
τηγόν· κάτω, πόλις τῆς
Θεσσαλίας. Καθέτως δέ, ἐξ
ἀριστερῶν κατὰ σειρὰν :
ὁπωρικόν, ὠδικόν· πετηνόν, μέρος ἐν ἐρήμῳ
καὶ δημοτικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑθνικῆς Ἀναγεννήσεως

42-44. Ἀστεία Παροράματα

- 1.— Ὁ ὅλος εἶνε ὦον.
- 2.— Ἡ θύρα εἶνε μουσικὸν ὄργανον.
- 3.— Ὁ κόλαξ πετᾷ.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Νυκτολούλουδου

45. Ἀκροστιχὴς ἐξ Ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων
τοιαῦτα, ὥστε ἀρχικὰ τῶν νάποτελοῦν πόλιν
τῆς Ἑλλάδος :

Γέρον, κακία, βάθος, στενός, μαῦρος, ἀνί-
κανος, μέρος, ἡμέρα.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Αἰματομένο Εἰφρος

46. Φωνηεντόλιπον

κτ - φν - κ - γδρς

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνος

47. Γρίφος

Ο
Ο φίλ· Ο ὁ καλός.
Ο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νεαροῦ Φιλοσόφου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΖ'—19]

Κάθε Ἑλλήν ὅς ψηφίσῃ βέβαια καὶ θὰ φέρῃ
πρῶτο τὸ ἐθνικὸν τοῦ ψευδώνυμο, τὸ :

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΣΤΕΜΜΑ

[ΙΖ'—20]

Αγαπητοὶ Συνάδελφοι : Αἱ ἀγγελίαι τῶν δια-
φόρων Συλλόγων ἂς μὴ παρασύρουν τὴν ψή-
φον ὑμῶν. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ συγκρίνετε τὰ
ὑποψήφια ψευδώνυμα τοῦ 1916, καὶ τότε ἀδι-
στάκτως θὰ ὁμολογήσετε ὅτι ἐξ ὅλων ὑπερέχουν
εἰς κομψότητα, πατριωτισμὸν καὶ ποιήσιν, τὰ
ἀληθῶς ὥραϊα :

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ

ΣΤΡΑΤΗΓΑΤΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

Ἡμεῖς ὠρτισμένους ὑποστηρικτὰς δὲν ἔχομεν.
Ὑποστηρικταὶ μας εἶνε ἡ λατρεία ἀπάντων τῶν
εὐγενῶν ψηφοφόρων πρὸς ὅτι ὥραϊον καὶ καλαί-
οιστο· καὶ ἡ ὑπ' αὐτῶν εἰς παρελθόντα δημοφί-
λιστα ἐπιδοκιμασία τῶν ὑπερέχων ψευδωνύ-
μων μας, ὅτε ταῦτα ἐστέφθησαν ὑπὸ τῆς νίκης.
Ἰδοὺ μία ἀσφαλὴς ἐγγύησις· καὶ περὶ τῆς προ-
σεχοῦ τῶν πανηγυρικῆς ἐπιτυχίας.

[ΙΖ'—21]

ΝΙΚΗΤΗΣ ΤΗΣ ΑΥΡΙΟΥ

Υποψήφιος Δημοψήφισματος ὑποστηριζόμενος
ὑπὸ τῶν συνδέσμων «Ἑλληνόπαις» καὶ
«Νέα Ἑλλάς».

[ΙΖ'—22]

Τρέξτε, παιδιά μας! τρέξτε
καὶ ἓνα ψῆφο δώστε
στὰ θαυμαστά ψευδώνυμα
δυσ, τοῦ συλλόγου «**Νίκη**»,
ποῦ μέσα σ' Ἑλληνας ψυχὴ
πετοῦν κ' ἀντίσπλυνε.

ΑΣΤΕΡΑ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ καὶ ΑΣΤΕΡΑ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

[ΙΖ'—23]

Ολοι ψηφίσατε τὴν
ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΔΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑΝ

[ΙΖ'—24]

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Ποιὸ γνήσιον Ἑλληνοπούλου θὰ θελήσῃ νάρνηθῇ
τὴν λευκὴν του ψῆφον γιὰ τὴν μεγάλην καὶ
ἐνδοξὴν Ἑλλάδα τοῦ Μέλλοντος, τὴν σεδαστὴν
εἰς τοὺς φίλους καὶ τρομερὰν εἰς τοὺς ἐχθρούς;
Ὅλοι καὶ ὅλοι τὴν ψῆφον σας στὴν

ΕΛΛΑΔΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
δὴν αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλάδιον
ἐλήφθησαν ἀπὸ 14—20 Δεκεμβρίου.

ΑΘΗΝΩΝ : Βασιλικὴ Γιαννοῦλη, Δ. Μπακού-
λας, Π. Α. Ἀλεξόπουλος, Κ. Ζίγκος, Κ. Ι. Χαρ-
τοφύλαξ, Γ. Ὀλσεν, Ἰουλίττα Γ. Στάμαν. Ἑρμ.
Χάρτμαν, Ἀλβ. Φρίντεμαν, Χάινς Χριστιάνsen,
Λουδ. Στοκίνγκερ, Ἑρμ. Μάουμαν, Κλάρα
Μάουμαν, Γερμανόπαις Κερκμυμένος Θησαυ-
ρός, Κ. Π. Καρανίκας, Δ. Ι. Παναγιωτόπουλος,
Ζοφερά Νύξ, Δ. Κ. Ζαννίδης, Τὸ Ἑλληνοπούλο
Π. Πλαπούτας, Π. Ψύλλογλου, Βασ. Δ. Οἰκονό-
μου, Ἰω. Α. Κουδούντας Εὐαγ. Γ. Μωραΐτης,
Χαρ. Γ. Παπαλάμπρου, Γ. Π. Δάφνης, Ἑρ. Ν.
Βερνίκος, Ἀσπρὸς Γάτος, Γενναῖα Ψυχὴ, Ἀν.
Μ. Πικρός, Ν. Ι. Τάμης, Θ. Ν. Ἀντωνόπου-
λος, Θ. Γ. Γιαννιολόπουλος, Ἰωάννα Θ. Μπά-
ρα, Βλ. Γ. Βαλασσόπουλος, Κ. Α. Κροτωνίδης,
Νικ. Ι. Δελουδης, Τηλ. Μαντὸς, Ἀντ. Χόφμαν,
Ἑρμ. Χάρτμαν, Βασ. Ι. Κόλλας, Φαληγεῖκος
Διάβολος, Θ. Μπαζάνης.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ : Γ. Α. Τσουκαλάς.
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ : Κ. Χρηστοβασίλης.
ΚΑΚΟΛΥΡΙΟΥ : Βασ. Γ. Σικάνης.
ΚΑΛΑΜΩΝ : Ἀν. Ν. Θεοδοσίου, Κ. Καπτανάκης.
ΚΑΡΔΙΤΣΗΣ : Βασ. Παπαμάρκος.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ : Γ. Κ. Σούτσος, Πόπη Ι. Καλλιῶν.
ΛΑΥΡΕΙΟΥ : Ἀντουαίττα Μπέση, Χρ. Γ. Θά-
νος, Αἰματ. Γλινῆ, Ν. Φ. Ρουβινέτης, Ἰ. Ν. Ἀν-
τωνάκος, Ν. Κ. Δουβνίκας, Ἀδ. Ν. Μανιάρης.

ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ : Εὐρήνη Μ. Κέπετση, Ν. Μ.
Κέπετσης.
ΠΑΤΡΩΝ : Σ. Ξενοπούλου, Κ. Α. Λόντος,
Δελές Π. Νικολόπουλος, Παρασκευούλα Γρ.
Καλλιμανοπούλου, Μαρίνα Χ. Τράντη, Μπερ-
πούλα Γιαννιολοπούλου, Μαρία Παπαγιαννο-
πούλου, Π. Πρατόπουλος.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ : Δύο μὲ ψευδώνυμα μὴ ἐγκειρι-
μέν· Σ. Ν. Σαρρίδης, Μ. Φωκάς, Δ. Α. Κοντο-
λέων, Ἰω. Κ. Κουρτάλης, Ἰω. Θ. Μπαβίας, Γρ.
Ι. Ἀρμενιάντης, Θωμ. Ι. Πολίτης, Α. Ἡλιόπου-
λος, Ἀντωνία Χ. Κορωνάου.

ΠΥΡΓΟΥ : Ἰω. Τρ. Μακρυγιάννης.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ : Ι. Ν. Ντασάκης, Δ. Γ. Γαλα-
νόπουλος.

ΦΙΛΙΑΤΡΩΝ : Κατίνα Κασίμη.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ : Γ. Α. Λάμπρος, Θ. Ν. Μικρός,
Ι. Α. Νικολαΐδης.

ΧΙΟΥ : Μαρία Α. Σπανοιοῦ.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τῶν ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς
τὴν Κλωτίδα καὶ ἐληφθῆσαν οἱ ἐξῆς τρεῖς :
ΠΕΤΡΟΣ ΠΑΛΛΗΟΥΤΑΣ ἐν Ἀθήναις, **ΛΕΩΝΙ-**
ΔΑΣ ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Πειραιῇ, καὶ **ΙΩΑΝ-**
ΝΗΣ Α. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ ἐν Χαλκίδι, οἱ ὅποιοι
ἐνεργάγησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Ἰανου-
αρίου.